

יום ה', ז' בכסלו תשס"ב (22 בנובמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

השבת, **ט' בכסלו**, אנו קוראים בתורה את פרשת **"ויצא"** [בראשית כ"ח 10-ל"ב 2], הפותחת עם הפסוק **"ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה"**, בה אנו למדים על בריחת יעקב אבינו לבית משפחת אמו בפדן-ארם. שם הוא לוקח את שתי האחיות, לאה ורחל, לנשים יחד עם השפחות, בלהה וזילפה. הן היו לארבע האמהות של שבטי ישראל. בסוף 20 שנה בבית לבן דודו, בהן **"...עבדתך ארבע עשרה שנה בשתי בנותיך ושש שנים בצאנך ותחלף את משכורתי עשרת מנים"**. [שם ל"א 41] בתגובה, עונה לו לבן: **"ויען לבן ויאמר אל יעקב, הבנות בנותיי והבנים בניי והצאן צאני וכל אשר אתה רואה לי הוא..."** [שם שם 41]

על עניין יחס אומות העולם לבני ישראל על רקע פרשה זו, **ועל רקע החלטת האו"ם המגנה את ישראל כמדינה גזענית**, הדרשה הבאה: שוחח פעם ה"חפץ חיים" [אחד מגדולי הדור בעם ישראל מלפני 100 שנה] עם מקורביו על נסיבות אורך הגלות ועל אודות הרדיפות הקשות שנרדפו היהודים בפולין על לא עוול בכפם באותם הימים, וסיפר – "מעשה שקרה ביהודי ישיש בא בימים שכבר עבר את גיל הגבורות (בן 80) והגיע לתשעים. יום אחד נזקק האיש לדרכון וניגש למשרדי הממשלה (בפולין) כדי להשיג את מבוקשו. הפקידים הפולנים סירבו לתת לו דרכון ודרשו ממנו כתנאי מוקדם להציג תעודת לידה. 'אם אין לו תעודה כזו', אמרו לו הפקידים, 'הבא לפחות עדים שיעידו על מקום זמן לידתך.' מובן מאליו שכדי למצוא עדים כאלה, היה צריך למצוא אנשים שגילם הוא יותר ממאה(!), שכן רק הם יוכלו לזכור את לידתו. דבר זה לא היה מציאותי כלל וכלל".

משסיים ה"חפץ חיים" את הסיפור, החל להסביר מה מסתתר מאחורי הדברים: "כשנחשוב בדבר, מה סברו אותם פולנים? כלום לא ידעו כי לא ייתכן למצוא עדים לאדם בגיל כזה? מה רצו אם כן בדרישתם המופרזת? התירוץ נמצא בפרשת לבן הארמי ויעקב. כשרדף אחרי יעקב והשיגו, התווכחו ביניהם. אחרי דבריו הנרגשים של יעקב שבהם תיאר את מסירותו הנפלאה ועל נאמנותו היוצאת מן הכלל – למרות תעלולי לבן ורמאותו – אומר לו לבן: **"...הבנות בנותיי והבנים בניי והצאן צאני וכל אשר אתה רואה לי הוא..."**

והדברים צריכים ביאור. הרי תשובתו אינה ממין הטענה כלל. יעקב ערך בפניו טענות נוקבות וצודקות, ואילו הוא אינו מתייחס אליהן כלל.

אלא, עלינו לדעת שעניין טענות ותביעות שייך בדרך כלל בין שני בעלי דברים שהסתכסכו, אך כל אחד מכיר בשני שהוא בעל דינו. על בסיס זה יש מקום לעריכת הטענות ולאחר מו"ם יוכרע מי מן הצדדים צודק. לא כך היה המצב בדין ודברים שבין יעקב ולבן. לבן ביטל את דברי יעקב לחלוטין עד שטען שאינו מהווה כלל בעל דין עבורו – **"הבנות בנותיי"**, אין לי עמך ולא כלום. איני נושא ונותן עמך כלל. **"וכל אשר אתה רואה לי הוא"** – ולא בעל דברים דידי את (אתה איתי)."

המשך ה"חפץ חיים" בשיחתו ואמר: - אילו היו היהודים כשרים בעיני ממשלת פולין, עוד היה שייך לבוא אליהם בטרוניה ולשטוח בפניהם את טענותיו של היהודי על כי מבקשים

יום נעים ושמח ושבת שלום!

כניסת השבת (ב"ש): 16¹⁶

צאת השבת (ב"ש): 17¹⁴

הדף מוקדש לרפואתו השלמה של **בנו יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע** בתוך שאר חולי ישראל

יום ה', ז' בכסלו תשס"ב (22 בנובמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

עדות על לידתו של האיש מלפני 90 שנה. אולם שונה הוא המצב – כי הרי אין אנו
נחשבים בעיניהם כלל ואין הם אפילו מתחשבים בנו...[מדרש לקח טוב] (השתנו דברים?)

יום נעים ושמח ושבת שלום!

כניסת השבת (ב"ש): 16¹⁶

צאת השבת (ב"ש): 17¹⁴

הדף מוקדש לרפואתו השלמה של בננו **יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע** בתוך שאר חולי ישראל